

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Sacramentum Eucharistiæ remittere cilpam, delere reatum, augere vitam spirituaalem, vnire corpori mystico, vnire summo Deo. Cap. XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

eius presentia, quin semper ibi sit, ritè factis quæ circa consecrationem fieri debent. Cuius ratio est, quia licet celebrans tanto se fecit indignum Sacramento, noluit tamen Christus, quod in alijs fidelibus eius impediretur effectus, se potius eligens iniuriari, & iterum spiritualiter crucifigi, quàm suos fideles tanti Sacramenti fructu fraudari. Unde mille quadringentis annis, & eo amplius, tantam elegit in hoc Sacramento sustinere contumeliam ab indignè conficientibus & sumentibus, ut vel sic vnam fidem animam satiare, cui nihil sufficit, quod Deo minus est. O quantum est hoc in effusione diuini amoris.

Sacramentum Eucharistie remittere culpam, delere reatum, augere vitam spiritualem, vnire corpori mystico, vnire summo Deo. Cap. X X.

Emedite amici & bibite, & inebriamini charissimi. Iam de effectibus ipsius Sacramenti breuiter videamus, quos quintuplices distinguere placuit. Conscientiam tamen habens peccati mortalis, hunc effectus consequi non videtur, nec est conueniens susceptor huius Sacramenti, quia non viuunt spiritualiter, & ideo nutrimentum spirituale suscipere non potest, quod non est nisi viuientis, nec etiam vniri potest Christo. Nam sicut passio Christi prodesse potest omnibus ad remissionem culpæ, & adaptionem gratiæ, & gloriæ, quantum ad sufficientiam: tamen effectum non habet, nisi in illis, qui passioni Christi coniunguntur per fidem & charitatem. Sic & hoc Sacramentum vel sacrificium (quod est memoriale Dominicæ passionis) non habet effectum nisi in illis, qui per fidem & charitatem huic coniunguntur.

Eucharistia
quibus pro-
fit.

Primus igitur effectus eius est, remissio peccatorum, quod ad culpam: quia sumitur ibi sanguis Christi, qui effusus est in cruce in remissionem peccatorum. Unde Chrysostomus super illud Ioan. 19. *Exiuit sanguis & aqua*, dicit: Quia hinc sacra mysteria suscipiunt, cum accedit homo ad tremendum calicem, velut ab ipsa bibiturus Christi costa, sic accedit, ut ipse Dominus dicit: *Hic est sanguis, qui pro vobis fundetur in remissionem peccatorum*. Et ideo mundatur ex hoc ab omni macula peccatorum, etiam mortalium obliuorum: si tamen quis fecit, quod in se fuit, in debito modo confitendi & conterendi, ac in debito proposito satisfaciendi. In cuius etiam argumentum ante sumptionem huius Sacramenti facta est lotio pedum à Domino Iesu: *Ioan. 13.*

Effectus Eu-
charistiæ
quintupli-
ces.

Matth. 26.

H

quia

1. Cor. 11.

quia pedes affectuum nostrorum debent esse purificati. Hinc ait Apostolus: *Probet autem seipsum homo: & sic de pane illo edat. & de calice bibat. Qui enim manducat & bibit indigne, iudicium sibi manducat & bibit.* Secundus effectus eius est, deletio totius reatus, quia recipit animam Christi, praeventam omni benedictione caelesti. Veruntamen ad hoc requiritur feruens deuotio, & omnium peccatorum plena tam affectualis, quam actualis detestatio. Nam. (secundum Thomam in lib. 3. Senten.) tanta potest esse comunicantiu deuotio, quod ab omni scoria & reatu peccatoru reddantur immunes, licet admodum pauci tali deuotione ferantur in ipsum Sacramentum. Alij vero purgantur magis vel minus, secundum mensuram deuotionis in sumente. Pro quo notandum, quod Eucharistiaratione habet & effectum tam Sacramenti quam sacrificij. Habet enim effectum Sacramenti in eo qui sumit, ad quem scilicet est institutum, vt spiritualiter nutriat per vnionem ad Christum, & ad eius membra: sicut & nutrimentum vnitur nutritio. Et haec vnio fit per charitatem, ex cuius feruore quis consequitur remissionem culpa & etiam poena; secundum modum sui feruoris. Effectum vero sacrificij habet in eo qui offert, vel in his pro quibus offertur, scilicet vt satisfaciat pro peccatis. Sed quia in satisfactione magis attenditur affectus offerentis, quam quantitas oblationis, sicut Dominus in Euangelio ostendit in vidua, quae obtulit *duo minuta*: ideo quamuis hoc sacrificium sufficeret ad satisfaciendum pro omni poena, tamen est tantummodo satisfactorium secundum quantitatem deuotionis ipsius offerentis: vnde & de se virtutem habet ad peccato praeseruandi, quamuis non auferat homini possibilitatem peccandi: sicut etiam charitas, quantum est de se, praeseruat hominem a peccatis, secundum illud ad Romanos: *Dilectio proximi malum non operatur.* Et tamen ex mutabilitate liberi arbitrij contingit, quod aliquis post habitam charitatem peccat. Tertius effectus eius est, augere vitam spirituale in virtutibus, & praecipue in charitate: cui proprium est transformare amantem in amatum. Corpus enim Christi pro nobis expositum omnibus aduersitatibus, miserijs, opprobrijs, & poenalitibus ex infinita sua dilectione, datur in hoc Sacramento tanquam memoriale perenne puri amoris, in quo se dulciter ad omnem familiaritatem, imo in cibum totaliter incorporandum, & per modum cibi & potus frequentandum praestat, & ideo omnem effectum, quem cibus & potus materialis facit, quantum ad vitam corporalem, scilicet sustentando, reparando, augendo, dele-

Luc. 21.

Rom. 13.

delectando: hoc etiam totum facit istud Sacramentum, quantum ad vitam spiritualement, vt de eo verificetur illud Euangelicum: *Caro mea uere est cibus*. In qua uere; totus Christus sumitur, qui est abyssi quædam diuini amoris, & ideo sumentē manducando & rememorando merito totaliter ignire debet & inebriare, & in ipsum crucifixū amoris ueremētia totaliter trāsformare: quia nihil maius, dulcius, & amabilius nobis relinquere potuit, q̄ seipsum. In ueremētia namq; charitatis perfectio cōsistit Christianæ religionis: quia per hęc Ecclesiæ membra coniunguntur ad inuicem, & capiti Christo summoq; Deo. Hinc etiam Christus in cena dixit: *Mandatum nouum do uobis. Nouum*, inquam, non quantum ad substantiam, sed quantum ad mandati formā, scilicet, *ut diligatis inuicem, sicut dilexi uos*. Hac enim uia sequēsus est Deus, vt ex dilectione *pro fratribus* animam nostram ponamus. Et bene dicitur *nouum*, quasi renouatum in Christi passione, quia nimis fuit antiquatum, ita quod nulli sapiebat, sed iam renouatum renouat animas, omnem uerum Christianum nouum faciens: qui secundum Deum creatus est. *Pone me*, inquit, *sicut signaculum super cor tuum, & super brachium tuum*: per affectum pariter & effectum, uiscerose diligendo, & studiosē imitando. Signaculum enim formam suam imprimi rei quæ sigillatur. Et uera insignia militiæ Christianæ, sunt insignia charitatis Dei & proximi, non quæ ostenduntur uerbo & lingua, sed opere & ueritate. Nam sicut carbo mortuus igni appositus ignitus efficitur; sic hoc Sacramentū dignē frequentatum, taquam ignis uerus charitatis animam totam igneam reddit sua uirtute, non solum conferens habitus uirtutum, sed etiam excitans eos in actum, iuxta illud; *Charitas Christi urget nos*. Et inde est, quod anima spiritualiter ex huius Sacramenti uirtute reficitur, per hoc quod anima in omnibus bonis spiritualibus delectatur, & in dulcedine diuinæ bonitatis inebriatur, quod etiā amara pro dulci sumit. Quartus effectus eius est, nos unire spiritualiter corpori Christi mystico, ita quod *unum corpus multi sumus, omnes qui de uo pane, & de uo calice participamus*, cuius caput est Christus. Et hoc significat, quod panis fit ē multis granis, & uinum confluit ex multis racemis: & quia sumimus vitam cum corpore, ideo spiritualiter uiuimus, in mystico corpore uniti perfecte cum capite. Sicut enim uita naturalis est in membris, eod quod ununtur capiti, a quo recipiunt influentiā sensus & motus; sic in fidelibus (qui sunt membra Christi) uita spiritualis conseruatur, eod quod ununtur

H 2 capiti

Perfectio
Christianif-
mi in quo.
Ioan. 19.

1. Ioan. 2.

Cant. 2.

Insignia
militiæ
Christianæ.

2. Cor. 5.
Refectio
animæ.
1. Cor. 10.

Vita animæ
in quo

Ioan. 6.

capiti Christo per hoc amoris Sacramentum. Vnde Christus ait: *Qui manducat me, viuit propter me.* Dicit enim Cyrillus, quod viuificatum Dei Verbum vnies seipsum propriae carni, fecit ipsam viuificatiuam, & ideo conueniebat eam quodammodo nostris vniri corporibus per Sacramenta, id est, carnem & pretiosum sanguinē, quem accipimus in benedictione viuificatiua in pane & vino. Ex his etiam sequitur communis participatio, omnium Deum timētium, tam in vita gratia, quam gloria. Quintus effectus eius est, nos vnire summo Deo, & totaliter intimare, & vnum cum eo efficere, sicut ad Patrem Christus orans dicebat: *Oro Pater, vt sint vnum in nobis, sicut & nos vnum sumus.* Vnde in hoc Sacramento ostenditur excessus diuinæ largitatis in summo gradu. In omnibus enim alijs Dei donis inter donantem & eum cui datur, semper aliqua diuisio remanet: sed cum se dat in cibum & potum, ad omnimodā se confert vnionem, sicut cibus & cibus in vnione corporis vniuntur. Cibus enim cōuertitur in carnem & sanguinem cibati, vt iam vnus ad alterum non sit aliqua separatio. Veruntamen iste cibus non conuertitur in comedentem, sed e contra

Ioan. 17.
Largitas
Dei in Eucharistia.

Animā mutari in Christum quid.

comedentem conuertit in cibum, sicut ait Dominus ad Augustinum. *Cibus sum grandium. Cresce, & manducabis me. Nec me mutabis in te, sicut cibus carnis tuæ; sed tu mutaberis in me.* In Christum enim anima mutatur, cum Christo magis ac magis in gratia & charitate ceterisq; virtutibus assimilatur. Factus est in quā, cibus & potus quotidianus, in quo totū quod ipse est & habet, cum spiritu suo nobis in summo communicat: cum tamen natura diuina totum quod est optimū in se naturaliter habet. Et hæc offert quocunque loco, quocunque tempore, & à quocunque Sacerdote Catholico, ritē quod agendum est perficiente, vt sic summa Trinitas in hoc Sacramento singulis animabus amorosis se totam ad fruendum Sacramentaliter exhibeat, & eidem se veraciter vniat vnione, qua strictior & gloriosior non inuenitur in via. In cuius argumentum Christus in similitudine se dicit fermentum; & nos farinam, quia pasta post fermentationem est de natura fermenti. Dicit etiam, se vitem, & nos palmites, non faciens gradū, seu vnionem.

Ioan. 15.

Passionem Dominicam portandam semper in memoria, in imitatione: deque amore Christi patientis. Cap. XXI.

Fascic.